

Tore Schweder, 1943 – 2024

Av Nils Lid Hjort

Tore Schweder var født 16. januar 1943 og døde 9. mai 2024, 81 år gammel. Han vokste opp i en generasjonsbolig nær Holmendammen i Oslo, mellom storesøster Ulla og lillesøster Siri. Faren Carl var aktuar og tegner, mor Solveig var også aktuar, men var det som heter husmor etter at barna kom.

Etter skolegang på Slemdal og Ris gymnas havnet han i en av livets gode skuffer, skulle det vise seg, som såkalt sivil ansatt i chifferavdelingen ved Forsvarets Overkommando på Akershus, samtidig med at han begynte å studere på Blindern. Denne jobben fikk han nok ved hjelp av sin far, som hadde kontakter til disse hemmelige tjenester under krigen, for øvrig derfor i det samme landskap som statistikerne Erling Sverdrup og Herdis Thorén Amundsen. På Akershus trengte man klarhodede folk som kunne forstå koding og tall, og Tore lærte å programmere i 1961.

Han bedrev også eksport av tilfeldigheter; i en kjeller på Forsvarets Forskningsinstitutt genererte man ved hjelp av en spesiell radioaktiv isotop uniformt fordelte variable, der tallene skulle fraktes, med to soldater foran og to bak, til Fornebu og videre transport, til bruk for lesing av de krypterte koder. Tore var med på testing av at tallene virkelig hadde den korrekte tilfeldige fordeling, og brukte også muligheten til å bli orientert om både hemmeligheter og samfunnets noe skjulte hjul. Han snakket med damene på det hemmelige rommet som leste russiske og rumenske aviser og var sikkert synlig som et lyst hode. Da Kuba-krisen var i oppseiling, ett år etter, stod det en kveld en admiral på døren med ventende bil, for å hente studenten Tore.

På Blindern var det først filosofi, som Tore alltid var opptatt av, og mente burde hatt en litt høyere posisjon i naturvitenskapene. Der traff han Guri, og barna Simen og Åsa er født i 1970 og 1973. Etter filosofien valgte han seg et hovedfag i statistikk,

inspirert bl.a. av Erling Sverdrups (1917–1994) forelesninger. Som veileder så han seg ut Olav Reiersøl, som ifølge Tore så mest ut som en ekte forsker. Annenhver uke kom Tore til sin veileder, som enten ikke sa et ord, hvilket var et godt tegn, eller sa «høm-høm», som betydde at noe måtte gjøres bedre. Først etter at cand.real.-oppgaven var levert, med god karakter, forklarte Reiersøl at visse ting kunne vært gjort annerledes. Temaet var «Identifiserbarhet i konfluensanalyse med feil på variablene og feil på likningene», hvilket passet Tore også idet det hadde et filosofisk islett.

Han ble så vit.-ass. på Matematisk institutt, i den gryende avdelingen for statistikk og forsikringsmatematikk, med Sverdrup som leder. Første arbeidsdag skulle være 2. januar 1967, og han måtte be om unnskyldning for at han ikke kunne begynne før 3., på grunn av en hyttetur. Sverdrup måtte forklare at på Blindern tar man seg visse friheter. Tore ble så rekruttert til sosialdemografigruppen på Statistisk Sentralbyrå av Jan Hoem (1939–2017), fra januar 1968. Her lærte han modellering et godt stykke nærmere dataene enn på Blindern.

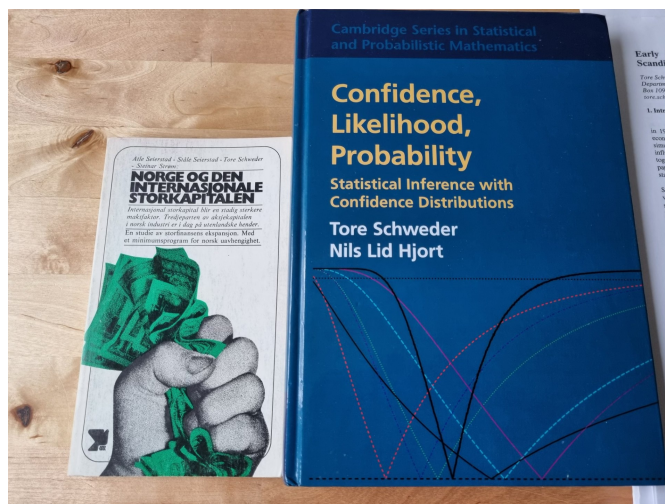
Tores første og viktige artikkel springer ut fra problemstillinger rundt dette sosialdemografiske, selv om *Composable Markov Processes* er et rent teoretisk bidrag. Han sendte den til *Journal of Applied Probability*, fikk straks svar at den var antatt og skulle trykkes – slik trodde Tore at videre akademisk produksjon skulle fungere (hvilket den som kjent ikke gjør). Arbeidet handler om å modellere hvordan en prosess over tid kan influere en annen, og nærmer seg de vanskelige aspekter ved statistisk dynamisk kausalitet. Hovedideene er i nær slekt med det Clive Granger (1934–2009) hadde publisert året før (hvilket Tore ikke visste), og som Granger fikk Nobel-prisen i økonomi for i 2003. Tores arbeid oser av idékraft og originalitet, og har så mange som to referanser (Dynkin, 1965 og Khintchine, 1960). Det er Granger som har fått brorparten av ære og siteringer, men i feltet snakkes det om Granger-Schweder-kausalitet. Mange har fulgt opp dette av Tores mange idérike arbeider, som Odd Aalen og Ørnulf Borgan. Her nevner jeg også Vanessa Didelez, som var et år her ved Senter for Grunnforskning, og som nær sagt bygget sin karriere rundt Tores 1970-arbeid; nå er hun *Professorin für Statistik mit dem Schwerpunkt Theorie und Methoden der Kausalitätsforschung* i Bremen.

Samtidig har Tore naturligvis hatt tid og kraft til andre innsatser. Et case in point er PAX-boken fra 1970, om storkapitalens tiltagende kvelende makt over f.eks. Norge, sammen med Atle Seierstad, Ståle Seierstad, Steinar Strøm. I denne *En studie av storfinansens ekspansjon. Med et minimumsprogram for norsk uavhengighet*, som minner oss om kampen mot EEC frem til den første folkeavstemningen i 1972, har Tore bidragene «Noen hovedtrekk ved monopolkapitalismen», «Monopolisering innebærer internasjonalisering», «Konsesjonslovgivning og utenlandsk kapital». Ikke alle på Sos.-øk. likte dette. Professor T hadde kommet og slått knyttneven i både bordflate og andre steder, og visstnok meldt «det står på baksiden av boken at du er sosialøkonom og det er du [søren klype meg] ikke!».

Som Akademiet er kjent med er det mange flinke mennesker, og flinke folk er flinke på ulike måter. Noen er introverte og lengter etter sine kontorer, noen mer utadvendte. Tore skåret ikke så høyt som til de utagerende flamboyante, men var tydelig tilstede,

i flinkhet og iver. Kommer man på seminar, så skal man mene noe.

De som følger med i timen forstår altså at her har vi et ekte og iherdig talent, i vei i vellinga-kategorien. I 1969 blir han UiOs visstnok yngste fast vitenskapelige ansatte, som universitetslektor på Sosialøkonomisk Institutt. Den senere rektor ved NTH Emil Spjøtvoll (1940–2002) skriver brev til Tore og forklarer ham at han er ved feil institutt. Dermed er Tore universitetslektor ved Matematisk institutt fra 1971. En gang den ledende fagstatistiker Erich Lehmann (1917–2009) er på besøk i Oslo inviterer han Tore til en hyggelig lunsj, på kunstnerkafeen Blom, og foreslår at Tore kan jo komme til Berkeley og ta seg en doktorgrad der. Tore har også en kontakt i Moskva og er lokket av den muligheten. Han er dessuten interessert i det nye Universitetet i Tromsø, snakker med den påtroppende rektor Peter Hjort (1924–2011), og spør om han bør dra til Moskva eller Berkeley. Hjort mener Berkeley er best. Sverdrup prøver også å få Tore på kroken, til en doktorgrad med ham, men er for sent ute. Dermed blir det tre års iherdig og særdeles fruktbart opphold i Berkeley, en av metodestatistikkens høyborger, der også barn nummer to Åsa blir født i 1973.

To av mange datapunkter, gjennom femti års arbeid og forskning: Kamp mot stor-kapitalen (PAX 1970), og CLP (Cambridge 2016).

Tore har nok alltid følt og tenkt at han er på den flinke side, de som kan finne ut av og gjøre interessante, relevante, utfordrende ting. På Berkeley vokser vingene, han får større utsyn og nettverk, han forstår at han er like meget med som racerne fra USA og de andre land. Han velger seg et mer anvendt fagtema enn det som er vanlig i denne høyborg på 1970-tallet, nemlig *hval*, som han er venn med resten av karrieren. Med den kjente David Brillinger (f. 1937) som veileder skriver han *Transformation of Point Processes: Applications to Animal Sighting and Catch Processes, with special Emphasis on Whales*, som har betydelige teoretiske bidrag til punktprosesslitteraturen, dog foreløpig uten en eneste ekte hval i sikte. Tore gjør seg bemerket, i det faglige og sosiale, og vinner *The Evelyn Fix Prize* for 1973, til den mest lovende PhD innen

statistikk på Berkeley campus; Odd Aalen vinner samme pris året etter, så de norske er tydelig tilstede i denne perioden.

Etter Berkeley blir det verdens nordligste universitet, nystartet, der matematikere, fysikere og noen i utgangspunktet få statistikere har kontorer på Nordlysobservatoriet. Dosent Tore bygger undervisning og miljø og knytter kontakter med anvendte felt, fra arkeologi til fiskeriforskning og medisin, og får seg om litt sin professortittel. Jeg var selv kalenderåret 1976 der, på delt kontor med Tore. Jeg var egentlig cand. real.-student, men med den aparte tittelen amanuensisvikar underviste på flere nivåer med pensum pekt ut av Tore, som del av en klar plan om å bygge frem statistikken på det nye universitete. Siden kommer tungvektene Erik Bølviken og Odd Aalen, så Tromsø får et høyt kvalifisert statistisk miljø. Det er slutt med Guri, så de første årene er Tore alene-pappa med Simen. Senere kommer Astrid inn på kartet, via studiegrupper med SV, og de får Ole og Amund i 1979 og 1981. Tore liker Tromsø og fisken og havet og det hele, men med de to små, samt med aldrende foreldre i Oslo, bærer det tilbake til UiO. Professoren må først finne seg i å bli dosent igjen, ved Sosialøkonomisk institutt, men blir igjen professor et par år senere.

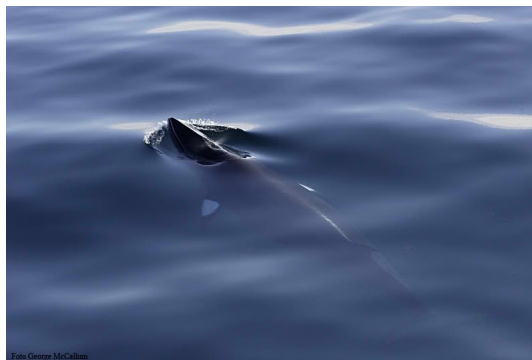
To arbeider bør nevnes, fra tiden rundt 1980, før dette demografiske spranget, fra Tromsø tilbake til Oslo. Det første er en viktig artikkel i *Biometrika* 1982, med Emil Spjøtvoll, om analyser av mange p-verdier på en gang. Tore mislikte det bestemte forskningsspor som lar seg avlese i mange matematisk orienterte artikler fra 1960- og 1970-tallet, som kan lede lesere til å tro at det viktigste en statistiker kan gjøre, er å konstruere verdens beste test for en gitt nullhypotese og så regne seg frem til den berømte p-verdien. Dette kommer frem i denne friske variant, fra Emil og Tore, der de foregriper det som nesten er en liten industri fra omtrent 1995 av, rundt False Discovery Rates i for eksempel statistisk genetikk, der titusenvis av hypoteser blir indirekte testet fra det samme datamaterialet. En klassisk artikkel av Benjamini og Hochberg (1995) med dette temaet har godt over 100 tusen siteringer – og grunnideene er i Schweder og Spjøtvoll (1982).

Det andre er Tores store interesse for historie generelt og faghistorie spesielt. I ett av flere arbeider skriver han konsist og informativt om fagets skandinaviske røtter og helter. I denne skriftlige versjonen av minnetalen tar jeg meg tid og plass til å ramse opp disse helter: Carl Wilhelm Ludwig Charlier (1861–1934), Agner Kedrup Erlang (1878–1929), Jørgen Pedersen Gram (1850–1916), Anders Nicolai Kiær (1838–1919), Jarl Waldemar Lindeberg (1876–1932), Ernst Filip Oscar Lundberg (1876–1965), Ludvig Henrik Ferdinand Oppermann (1817–1883), Eilert Sundt (1817–1975), Thorvald Nicolai Thiele (1838–1910), Pehr Wilhelm Wargentis (1717–1783). Tores far Carl laget fagre tegninger av disse, som med konsise undertekster av Tore ble til fine plakater, brukt i en godt besøkt utstilling i Vilhelm Bjerknes-bygningen under European Meeting of Statisticians i 1978. I en annen artikkel stiller han det interessante spørsmålet, når begynte Skandinavia å sakke etter Storbritannia? Her lister han opp omtrent samme helterekke som over, men tar også med havforskeren Johan Hjort (1869–1948).

I tillegg til det sosioøkonomiske faglige liv, i Tores nye stilling ved UiO, er han i

økende grad aktiv i andre fagfelt, der kompleks modellering og minst like kompleks analyse av data er sentralt, fra biologi og medisin til sosiologi og paleontologi. Hvalene melder ganske riktig sin tilbakekomst, med komplekse politiske og faglige komponenter. Ett av de brennende spørsmål, der det rådet forvirring i et kryssfelt av ulike interesser og politiske beslutninger, gjaldt bestanden av vågehval (Minke whale). Den Internasjonale Hvalfangstkommisjonen (IWC) bestemte i 1986 at vågehvalen var en «protection stock», med den følge at norsk hvalfangst ble stanset fra 1987, og med den videre sannsynlige konsekvens at dette moratorium ville vare i ti år. Samtidig var det en enorm invasjon av grønlandssel langs kysten av Finnmark, der 60 tusen dyr ble fanget i fiskeredsaker, med store økonomiske konsekvenser for kystbefolkningen. Alt dette, koblet med manglende kunnskap eller kompetanse, gjorde at Norges Fiskeriforskningsråd i 1988 nedsatte en planleggingsgruppe med Lars Walløe som formann, og som resulterte i sjøpattedyrsprogrammet. Dette ble gjennomført fra 1989 til 1993, med Walløe som leder og med støtte fra regjeringen Brundtland.

Tore sier nå ja til å være det norske medlem i Vitenskapskomiteen av IWC, fra 1988. Der gjør han seg bemerket med større statistisk fagtyngde enn de fleste andre delegatene, og han unnlater ingenlunde å kritisere aspekter ved ulike rapporter. Det blir også bevilget midler til en større innsats ved Norsk Regnesentral, med Tore, som har en bistilling der, som leder. Prosjektet er stort og tungt, med flere statistikere på ulike delprosjekter og med mye programmering rundt svært ulike typer data. Gruppen publiserer rapporter, med matematikk og estimer og konfidensintervaller, og vågehvalbestanden er så stor som minst 80 tusen. Den politiske og praktiske konsekvens av dette er at bestanden erklæres som stor nok til å åpne for fangst igjen, innenfor beregnede kvoter.

Vågehvalen (Minke whale): hvor mange er det av dem, er de tynnere enn før, og hvordan er deres økologiske samliv med resten av havet?

Alle gjør feil, til og med statistikere. Tores gruppe gjør en såkalt midlertidig feil, underveis i det komplekse arbeidet som er å holde styr på diverse lange programkoder utført av ulike kolleger, der det altså kan oppstå feil ved at A ikke alltid har skjønt presist hva B har svart på. Det er såpass dramatisk som at de publiserte estimatene er klart for store. Dette blir kjent, en periode er det lov å vitse med «statistikeren som

ganget med 2», det er gefundenes fressen for Greenpeace og andre, som proklamerer «Norwegian science exposed as a sham» i leserbrev i *Nature*. Tore må forklare seg for over hundre delegater, ved årsmøtet for Vitenskapskomiteen, legger alle kort på bordet, forklarer både om feilen og om oppdaterte beregninger, og tenker «nå er jeg dau». Men til forbauselse og lettelse skjønner han at forumet ikke har mistet den minste tillit til ham, hans standing vokser; han er visst den første i komiteens historie som har innrømmet en feil. Dessuten er de reviderte bestandsestimatene ikke langt unna det de hadde trodd før feilen ble oppdaget.

Tore var alltid ivrig etter å både innrømme feil, forstå feil, og å lære av dem; ett av hans mange foredrag het mer eller mindre «All My Blunders». Mange av våre feil er små og lar seg lett rette, men tidvis bærer det altså utfor i større dimensjoner, som med vågehvalene. NR legger nå ressurser i full og etterprøvbar kvalitetskontroll på parallell programmering, klarere numeriske prøver underveis, osv.

Tores virke har altså en imponerende bredde, både i mangfoldet av anvendelser – her ramser jeg opp arkeologi, biologi (på CEES med Stenseth), demografi, fiskeriforvaltning, genetikk, historie, legenes levekår (hvorfor har leger i mange land høyere suicid-rate enn andre med høy utdanning), medisin, paleontologi (utvikling av marine alger over de siste 57 millioner år), samfunnsøkonomi, sosiologi, økologi – men uten å gi opp kjerneinteressen for det rent metodologiske. Hva er sannsynligheter; hvordan skal de tolkes og arbeides med; hvor sikre er våre konklusjoner; hvor meget skyves under et teppe når vi modellerer og analyserer; når er det kontraproduktivt å skape et innviklet rammeverk med for mange eksperter og for mye usikkerhet. Her er det ulike skoleretninger, og et bredt skille i metodestatistikken går mellom Bayesianere og frekventister. De sistnevnte, de klassiske, venter på at data skal gi dem svar om de ukjente parametere, mens de førstnevnte tør, og har maskineri for, å legge inn forhåndskunnskap, den være seg feilaktig eller synsete eller ekte. Tore var ikke basant, men holdt mer med F enn med B, og mente at Bayesianerne av og til gjør det for lett for seg på avgjørende punkter i komplekse analyser. Det er kanskje blitt for vanlig at om B-statistikeren får kjørt data gjennom et komplekst program, algoritmene ikke kræsjer, og svarene ser rimelige ut, så er det riktig. Altså tillot Tore seg noen faglige krangler, ved visse høve, og trivdes med dette; han mente at vår norske akademiske stil er for høflig og uforpliktende, vi går på seminarer, klapper, og går tilbake til kontorene. Han ville ha mer av den britiske stil, der man i større grad tillater seg uenigheter, man kritiserer sine kolleger, men i en gjensidig respekt. To av disse kranglene jeg kort skal peke på her, fordi de interessante og fordi de har vært vidtrekkende fruktbare for Tores og andres forskning, er som følger.

Den første er fra en konferanse i 1995, der noen flinke amerikanske kolleger hadde lagt frem en generell metodikk for Bayesiansk syntese (Raftery et al.). Vanskeligheter oppstår når det er data fra ulike kilder der det er fysiske sammenhenger mellom parametere i modellene; det faller utenfor det vanlige kartet. Denne Bayesianske syntese vekket først interesse og begeistring, og ble anvendt til kompleks bestandsestimering av grønlandshval (Bowhead whales). Men Tore oppdaget etterhvert at metoden har skjulte svakheter, og at den rett og slett kan gi ulike svar ved ulike parametriseringer,

for samme modell og samme data. Dette ga langsomt støtet til det han kalte frekventistisk syntese, via konfidensfordelinger og impliserte likelihoods. Dette har krevet betydelig metodisk innsats å etablere, og har vært videreført av flere andre senere.

Bayesianer eller frekventist? Inviterte foredragsholdere i en av de Bayesianske løvers huler, ved International Society for Bayesian Analysis, Sardegna, 2016, og der vi forklarer at de stundom kan ta feil. Vår Cambridge-agent Diana Gillolly selger «frekventistenes bibel».

Den andre gjelder Christopher Sims, vinneren av Nobel-prisen i økonomi 2011. I sitt Nobel-foredrag i Stockholm viste han frem sin analyse av bærende makroøkonomiske spørsmål om mellomkrigstiden 1929–1940 i USA. Tore kunne vise, med de samme data og de samme modeller, at Sims' Bayesianske analyse bar galt avsted. Den alternative frekventistiske analyse, med Tores konfidensfordelinger, var beviselig bedre, og avklarte samtidig hvor Sims' feil lå, ikke i algoritmer eller metode eller matematikk, per se, men ved uheldig valgte prior-fordelinger for noen av modellens sentrale parametre.

I denne skriftlige versjonen av minnetalen skal jeg anbringe meg selv og eget arbeid i et ekstra fotnote-avsnitt, siden det har med Tore å gjøre. Statistikere velger sine modeller, kanskje fra en lang liste mulige kandidater, og holder seg for dette blant annet med the Akaike Information Criterion AIC, the Bayesian Information Criterion BIC, the Covariance Information Criterion CIC, the Deviance Information Criterion DIC. I 2001–2002 arbeidet jeg med min belgiske kollega Gerda Claeskens, der vi greide å lage et større rammeverk for å analysere brede prosedyrer for inferens når man tar med mange modeller simultant. Vi forstod da at vi kunne høste en frukt av dette, et nytt information criterion, men hadde ikke helt konvergert mot dets endelige fasong, enn si et egnet navn. Tore hørte på et seminar jeg ga, skjønte straks det som heter hele tegningen, og foreslo at det burde jo hete FIC, for the Focused Information Criterion. Det var rett bokstav til rett tid, og det er en liten FIC-industri i en voksende litteratur. Med midler fra Forskningsrådet ledet jeg prosjektet *FocuStat: Focus Driven Statistical Inference with Complex Data* (2014–2019), med en anselig

mengde workshops og kitchens og conferences og stipendiater og gjester, alltid med Tore ivrig tilstede. Det gledet ham å stadig bli minnet på at F-en var hans.

Vi bør ihukomme også Tores politiske engasjement, forankret i det som må hete venstresiden, når det gjaldt de større såvel som de mindre spørsmål i samfunnet. Han fulgte også ivrigere med på universitetspolitikk enn de fleste av oss. Naturligvis hadde han også overskudd til å se på sine venner og kolleger, statistikerne, utover dagens dont og bordkant. Oslo har gjennom årene bygget flere sterke miljøer med statistikk ombord, det være seg som hovedsak eller qua likeverdige forskere i anvendte miljøer – ved siden av seksjoner ved Matematisk institutt har vi et digert miljø på det medisinske fakultet (OCBE, Oslo Centre for Biostatistics and Epidemiology), på Økonomisk institutt, ved IFI, ved CEES på Biologisk institutt, ved Norsk Regnesentral, ved BI, osv. Tore djerpe tanke, en gang på 1990-tallet, var at man kunne skipe til en helt annen struktur, noe à la Stanford med joint appointments, med et passende stort Institutt for Statistikk på midten, der de ansatte skulle ha sin kjernetid, men stadig være i disse mange andre anvendt miljøer. Dette ville styrke fagstatistikken, så å si både internt og eksternt, mente Tore; vi skulle bli enda flinkere, til topp internasjonal standard, også i de anvendte miljøer. En kveld trommet han sammen noen av oss – først skulle alle gå en runde i lysløypa, og så ha en lang middag hos ham etterpå. Møtelyden forholdt seg positiv men litt for avventende, det var praktiske utfordringer med en såpass diger omstrukturering innen UiO, ikke alle fikk lyst til å endre premissene for egen arbeidsplass, osv. Så et Fisher Centre ble det ikke, men de toreske tankene lever i våre korridorer.

Tore fortsatte å være aktiv etter fylte 70, både med praktiske prosjekter på Jomfruland og ellers, og med forskning. Vår 500-siders bok *Confidence, Likelihood, Probability* ble gitt ut på Cambridge i 2016, da han var 73, og vårt siste arbeid sammen ble publisert da han var 77.

Aftenposten-nekrologen jeg var med på å skrive sier i sin overskrift at det brede statistiske fagmiljøet har mistet en bauta i Tore. Det er ord vi kan stå ved. I 2011 var han mottager nr. to av Sverdrup-prisen, Norsk Statistisk Forenings høythengende ærespris. Samtidig aner jeg at Tore ville ment at ordet ikke er det faglig sett optimale. En bauta er høy og mørk og stillestående og uangripelig, mens Tore kunne være nær sagt det motsatte. Han var alltid nysgjerrig og sosial, likte de små og klargjørende krangler med de store og de små, og kunne ta en kaffe med hvem som helst. Også derfor vil han bli husket og savnet. I denne ånd fraviker jeg kutymen en smule, og lyser fred, men også litt fruktbar vennligsinnet krangel, over Tores minne.

Referanser

- Benjamini, Yoav og Hochberg, Yosef 1995. Controlling the False Discovery Rate: A Practical and Powerful Approach to Multiple Testing. *Journal of the Royal Statistical Society. Series B*, 57, 289–300.
- Claeskens, Gerda and Hjort, Nils Lid 2003: The focused information criterion. *Journal of the American Statistical Association* (with discussion), 98, 900–916.
- Cunen, Céline og Hjort, Nils Lid 2018. Whales, Politics, and Statisticians. *The FocuStat Blog*.
- Cunen, Céline, Hjort, Nils Lid, og Schweder, Tore 2020. Confidence in Confidence Distributions! *Proceedings of the Royal Society, Series A*.
- Eichler, Michael og Didelez, Vanessa 2010. On Granger causality and the effect of interventions in time series. *Lifetime Data Analysis*, 16, 3–32.
- Granger, Clive WJ 1969. Investigating Causal Relations by Econometric Models and Cross-spectral Methods. *Econometrica*, 37, 424–438.
- Hjort, Nils Lid, Moene, Kalle, Walløe, Lars og Aalen, Odd Olai 2024. Nekrolog: Det brede statistiske fagmiljøet har mistet en bauta i Tore Schweder. Aftenposten 26. mai.
- Hjort, Nils Lid og Schweder, Tore 2018. Confidence distributions and related themes. General introduction article to a Special Issue of the Journal of Statistical Planning and Inference dedicated to this topic, with eleven articles, med Hjort og Schweder som gjesteredaktører; *Journal of Statistical Planning and Inference*, 195, 1–13.
- Raftery, Adrian and Zeh, Judith 1998. Estimating Bowhead Whale Population Size and Rate of Increase from the 1993 Census. *Journal of the American Statistical Association*, 93, 451–463.
- Givens, G.H., Zeh, J.E. and Raftery, A.E. 1994. Assessment of the Bering-Chukchi-Beaufort Seas stock of bowhead whales using the BALEEN II model in a Bayesian synthesis framework. *Reports of the International Whaling Commission*, 46, 345–364.
- Raftery, Adrian, Givens, G.H. og Zeh, Judith 1995. Inference from a deterministic population dynamics model for bowhead whales. With discussion. *Journal of the American Statistical Association*, 90, 402–430.
- Reitan, Trond, Schweder, Tore, og Henderiks, Jorijtnje 2012. Phenotype evolution studied by layered stochastic differential equations. *Annals of Applied Statistics*, 6, 1531–1551.
- Schweder, Tore 1970. Composable Markov processes. *Journal of Applied Probability*, 7, 400–410.
- Schweder, Tore 1978. Scandinavian statistics, some early lines of development 1980. *Scandinavian Journal of Statistics*, 7, 113–129.
- Schweder, Tore 1999. Early statistics in the Nordic countries – when did the Scandinavians slip behind the British? *Bulletin of the International Statistical Institute*.
- Schweder, Tore 2017. Bayesian Analysis: Always and Everywhere? *The FocuStat Blog*.

- Schweder, Tore og Hjort, Nils Lid 1996. Bayesian Synthesis or Likelihood Synthesis: What Does Borel's Paradox Say? *IWC*. Schweder, Tore and Hjort, Nils Lid 1997. Indirect and direct likelihoods and their synthesis – with an application to Minke Whale dynamics. Statistical Research Report, Department of Mathematics, University of Oslo.
- Schweder, Tore og Hjort, Nils Lid 1999. Frequentist analogues of priors and posteriors. *Econometrics and the Philosophy of Economics* (red. Bernt Stigum), Ch. 13.
- Schweder, Tore og Hjort, Nils Lid 2002. Confidence and likelihood. *Scandinavian Journal of Statistics*, 29, 309–322.
- Schweder, Tore og Hjort, Nils Lid 2016. *Confidence, Likelihood, Probability*. Cambridge University Press.
- Schweder, Tore og Spjøtvoll, Emil (1982). Plots of p-values to evaluate many tests simultaneously. *Biometrika*, 69, 493–502.
- Seierstad, Atle, Seierstad, Steinar, Schweder, Tore, og Strøm, Steinar 1970. *Norge og den internasjonale storkapitalen*. Oslo, PAX forlag.
- Aasland, Olaf Gjerløy, Olff, Miranda, Falkum, Erik, Schweder, Tore, og Ursin, Holger 1997. Health complaints and job stress in Norwegian physicians: The use of an overlapping questionnaire design. *Social Science & Medicine*, 45, 1615–1629.
- Aaland, Olaf Gjerløy, Ekeberg, Øvind og Schweder, Tore 2001. Suicide rates from 1960 to 1989 in Norwegian physicians compared with other educational groups. *Social Science & Medicine*, 52, 259–265.
- Aasland, Olaf Gjerløy 2024. Nekrolog: Vi vil savne Tore Schweders skarpsindige innspill om legenes rolle i samfunnet. *Aftenposten*, 3. juni.